

Добрі історії

•

УСМІШКА

Юрій ВИННИЧУК

Андрій КУРКОВ

Олена і Тимур ЛИТОВЧЕНКИ

Ірен РОЗДОБУДЬКО

Андрій ЦАПЛІЄНКО

Харків
«ФОЛІО»
2015

ЮРІЙ ВИННИЧУК

Усмішка

Отако фалюю собі центрами, а назустріч йде гарна дівчина, і я собі, як тонкий поціновувач прекрасного, витріщуюся без задньої думки, та, зрештою, і без передньої. Ну, але то не просто гарна дівчина, не, то не така, що там на подіумах шкілети свої і прасувальні дошки демонструють, а така, знаєте, котру кожен хтів би бачити за сніданком. Але в момент, коли ми зближаємося, вона зиркає на мене і розпливається у такій усмішці, мовби ми хтозна скільки часу не бачилися, і оце зараз нарешті можемо прилиннути одне до одного, а я, як баран, не знаю, як себе поводити, бо я її не знаю, але що вона гарна, то якось і очі некультурно відвести.

У принципі я вже звик, що зі мною вітаються люди, яких я не знаю, бо я, скажімо, їм книжку підписав, але за ті кілька секунд, що я підписував, я їх просто фізично не міг запам'ятати. Можливо, це саме той випадок.

Отже, вона — а це все діється в лічені секунди — майже рівняється зі мною і каже: «О!» Ну, а я, не знаючи, що вповісти на тоте її несподіване «О!», просто витріщую очі, а вона каже «Дякую!» і фалює далі. А я озираюся і за все те, що я бачу, милуючись, навздогін, додавши те, що я бачив перед тим, теж кажу «Дякую!»

І знаєте, в мене таке враження, що ми з нею в розрахунку.

Стефцьо за кермом

Їдемо си зі Стефком Оробцем трасою на Тернопіль. Швидкість 110 км. Аж ту ДАІшник спиняє. Стали. «Порушення, — каже. — Ви їхали зі швидкістю 85 км». І демонструє той свій пристрій. Справді, на пристрої 85 км. Далі він запрошує нас до своєї машини, складає протокола і пише: «порушення швидкості — 85 км». «Перепрошую, каже Стефко, — це неправда. Я їхав зі швидкістю 110 км. В мене така машина, що повільніше на трасі їхати не можу. Ось і свідок у мене є».

«Добре», — каже ДАІшник, перекреслює 85 км і вписує 110 км. «Але ж ваш пристрій показує 85 км, не? — ввічливо питає Стефко. — То як можна писати 110?» «Але то ж ви мені кажете, що їхали зі швидкістю 110 км».

«Бо так є насправді. Але ж ви не маєте права писати те, чого не показує пристрій».

ДАІшник морщить чоло і напружує усі свої розумові здібності. Врешті він лишає проблему швидкості і вписує годину порушення «14.10». «Перепрошую, — каже Стефко, — годинник у вашій машині добре йде?» «Аякже! Хвилина в хвилину». «Ваш годинник показує 13.52».

І не тільки його годинник, наші годинники так само показують 13.52. «А-а, — махає рукою ДАІшник, — це в моєму пристрої годинник трохи спішить». «Ага, — тішиться Стефко, — то зараз маємо 13.52, а порушення сталося о 14.10, так?» «Та-ак», — тетеріє ДАІшник, не розуміючи, куди той хилить.

«От і виходить, що ми ще не приїхали! Ми приїдемо тільки через 18 хвилин. А якщо ми ще не приїхали, то яким чином могли зробити порушення?»

Мені здавалося, що я чую, як у голові міліціонера скриплять різні коліщатка, крутяться шруби і капотить машинне масло. «Та їдьте ви...», — несподівано ма-

хає рукою ДАІшник і рве папір з нервів. Може, хтів сказати «під три чорти», але не сказав. Обличчя його було сумне і замислене. Незадоволене життям і світом. Він дивився кудись у поля, і в голові його скрипіли коліщатка.

«Не має людина витримки, — сказав Стефко, коли ми від'їхали. — А я вже наготував сотку. Ще хвилинка — і я б її дав. А в нього нерви здали». «Ще б не здати на такій роботі», — погодився я. Спідометр показував 110 км.

Немовля задармо

Пару тижнів тому пендзлюю си Пекарською, аж ту:

— Перепрошую, ви місцевий?

— Так.

— Порадьте, де жиє пуредна родина, аби я могла підкинути нешлюбну дитину.

Аж тепер я побачив, що дівка має в руці спортову торбу, а в торбі спить немовля.

— Підіть си попід Кайзервальд чи на професорську кольонію. Там живуть заможні люди. Або зайдіть до котрогось будинку «люкс», там мешкають наші визволителі. Теж не без копійки.

— Слухайте, а може б, ви собі взяли? Виглідаєте на пуредного. А я не є ані пиячка, ані курва. Я сама, бігме, з доброї родини зо села. Маєм господарку, кури, свині, гиндики, бульба родит — всьо є. Того року так зародила тримбулька, жи в три коси косили! Але якби-м тото принесла до хати, то би мене дзядзьо забив і в гноївці втопив. Але шо вже тепер казати — так сі стало, як стало, і нема на то ради.

— А татуня знаєте?

— Здогадуюсь. Але клянуся вам, жи я нігди з будь-ким не мойво-во... Але знаєте, хлопи — то, як кльозетовий папір. Липнут до кожної дупи.

— То чого татуськови не підкинете?

— Бо той, жи я на него думаю, вже в Греції збирає пумаранчі. А той, жи я на него не думаю, має нестабільну платню.

— Та так, тепер так платять.

— Е, та хто йому платит? Працює сліпим музикантом. Грає на баяні і співає коляди без цілий рік.

— Цікаво, як ви з ним зазнайомились.

— Ну, та як... кинула му дві копійки, а він: «О, така файна дівка, а йно дві копійки подала?» А я: «Ну, якби я знала, жи ви не сліпий, то би вам собачого гівенця до капелюха кинула». І так вияснилося, жи він не тільки не сліпий, але й не музикант, і орендує того баяна за три гривні в день в одного гицля, шо торгує кролячими шапками. Тоді ми з ним створили спільне підприємство. Я викупила в гицля того баяна і дістаю тепер щодня три гривні. Але жебракові дитини не віддам, не... Подивіться, яке то файне! Яке то сьлічне! Беріть, не пошкодуєте. Воно вже каже «уа».

— Аякже! Потім працуй на ті памперси.

— Тільки до травня! А в травні лопухи зазеленіють, буюзок зацвіте — і маєте всьо натуральне!..

— А во — дивіться! — тицьнув я рукою на будинок. — Сатилітарна антена! Там мусять мати гроші. Занесіть під двері, натисніть дзвінок і хода!

— О, маєте рацію! — втішилася вона. — Зараз я зроблю їм подарунок. А ви мене ту зачекайте, я вам каву зафундую. За добру раду.

Але я си подумав: нема дурних. То завше з кави починається. Принаймні в мене. І дав драла. Тепер, коли проходжу попри ту кам'яницю, наставляю вухо, чи не чути «уа». Але де на наших вулицях шось зачуєш, як ту диркоче, а там гуде, а тамичка торохкоче — содом і гумора.

Зміст

ЮРІЙ ВИННИЧУК

Усмішка	3
Стефцьо за кермом	4
Немовля задармо	5
Вісім кісточок	7

АНДРЕЙ КУРКОВ

<i>(Из романа «Шенгенская история»)</i>	9
---	---

ОЛЕНА І ТИМУР ЛИТОВЧЕНКИ

Наш подільський дворик (<i>Повість</i>)	34
Азазелло	36
Марія, ротвейлер і дільничний	40
Далекобійник і секретарка	47
Дбайливий племінничок	54
Загадкові двері в інший світ	62
Хірохіта й Лизка	71
Англійська кавомолка	81
Хатній інквізитор	94
Підступний подарунок	107

ІРЕН РОЗДОБУДЬКО

Фелліні (<i>уривок з роману «Гудзик-2. Десять років по тому»</i>)	122
---	-----

АНДРЕЙ ЦАПЛИЕНКО

Сказка о волшебной виноградной лозе	133
Зеленая линия (<i>Послевоенная была</i>)	140